

det tror jeg nok, at man maa indrømme. Paa den anden Side tror jeg ikke, at man i Længden kan tilbagevise Menighedernes Krav paa at faa Delagtighed i Valget af deres Præster. Flere af den danske Kirkes ledende Mænd have til forskjellige Tider udtalt sig til Fordel derfor. Jeg skal her kun nævne afdøde Biskop Bindeshøll, som under Forhandlingerne om Valgmenighedsloven i Landstinget udtalte, at han paa ingen Maade kunde gaa med til at give Valgmenighedsloven sin Stemme, men derimod mente han, at Menighederne havde en vis Ret til at faa Del i Valget af deres Præster. At der i Menighederne føles Trang dertil, fremgaar jo f. Eks. af, at Medlemmerne af Valgmenighederne gøre store Opoffelser for at faa Lov til at slutte sig til den Præst, som de mene bedst at kunne slutte sig til. Det maa jo være Bevis paa, at der er Uvov i deres Driste om at faa Del i Besættelsen af Præsteembederne. Et andet Bevis mener jeg, er det, at der er ikke saa faa Sognehaandsløbere. Ogsaa disse søge hen til den Præst, de mene bedst at kunne slutte sig til. Endelig har det i længere Tid ikke været ualmindeligt, at der, naar Præsteembeder ere vakante, indkommer Adresser. Naar Menigheden mener, at der er en eller anden Mand, den kan slutte sig til, indgiver den jævnlig en Adresse om at faa ham til Sognepræst, og saadanne Adresser kunne jo meget godt være et Fingerpeg for Ministeren, naar det er en Mand, der er Menigheden bekendt, som den mener at kunne slutte sig til; jævnlig eller dog undertiden ere disse Adresser imidlertid vist ogsaa misvisende. — Der bør altsaa gives Menighederne Lejlighed til paa en mere betryggende Maade at øve Indflydelse paa Valget af deres Præster, men, som jeg før udtalte, mener jeg rigtig nok, at der i dette Forslag forlanges for meget. Jeg skal tillade mig i al Korthed at nævne, hvad jeg mener, der burde være anderledes. De tre første Paragraffer af Lovforslaget mener jeg foreløbig ikke, at der kan være noget videre at udsætte paa, men § 4 mener jeg derimod ikke kan bruges, som den er. Ved den vil nemlig Menigheden faa hele Afgørelsen af, hvem der skal være Præst i vedkommende Embede, og det er jeg bange for vilde virke demoraliserende paa Menighederne og paa Præsterne. Præ-

sterne vilde let fristes til, allerede medens de søgte Embede, at stille sig i et Afhængighedsforhold til Menigheden, et Forhold, som vilde virke demoraliserende. Da dette Forslag var til Behandling her i Tinget i 1879—80, fremkom der fra daværende Pastor Lund, som den Gang repræsenterede den Kreds, som jeg før Djeffikket har den Ære at repræsentere, et Vædringsforslag til det Forslag, som den Gang var bragt frem, og som stemte overens med det her foresiggende, et Vædringsforslag, som jeg mener i det mindste nogenlunde pegede i den rigtige Retning. Pastor Lund foreslog nemlig, at naar alle Ansøgninger vare komne til Ministeren, kunde han først udfylde en Tredjedel, den Tredjedel, som han mente ikke kunde komme i Betragtning af Anciennitetsgrunde eller andre Grunde; dernæst foreslog han, at den anden Tredjedel, som saa var tilbage, gennem Biskop og Provst skulde sendes til et Udvalg i Menigheden, som var blevet valgt efter Forholdstalsvalgmaaden, og dette Udvalg skulde saa have Lov til at lægge den anden Tredjedel, altsaa Halvdelen af de tilsendte Ansøgninger til Side. Saa mente han, at i den Tredjedel, som der saa var tilbage, maatte der dog vistnok kunne være kvalificerede Mænd til Embedet. Af de saaledes tiloversblevne skulde saa igen Ministeren udvælge 3, og af disse 3 skulde saa Menigheden efter dette Forslags § 7 vælge den ene. Der var tillige andre Bestemmelser i hans Vædringsforslag, som gik ud paa at sikre de Mænd, som vare saa uheldige stadig at blive forbigaaede, ogsaa at komme i Betragtning, dem skal jeg dog ikke omtale videre. — Saa er der her i §§ 4 og 6 Tale om en Valgprædiken, som vedkommende, der bliver indtillet til et Embede, skulde have Lov til at holde, hvis han vilde; paafter han det ikke, saa behøver han ikke at gøre det. Mig forekommer det nu, at skal der være Valgprædiken, saa maa det slaas fast i Loven, at alle skulle holde den, ellers maa den helt falde bort, og jeg for mit Vedkommende vilde nu foretrække, at der ingen blev holdt. Jeg mener nemlig, at man slet ikke kan stole paa, at den Mand, som den paagældende Dag holder den bedste Prædiken, tillige er den bedste Præst. Præstegeningen bestaar jo ikke alene i at holde Prædiken, men dertil hører f. Eks. ogsaa